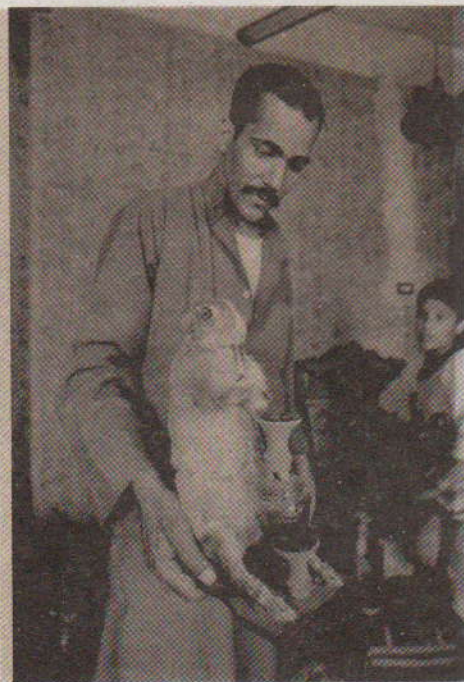

EGYIPTOMI HOMOK

A tavalyi, Luxorban lejátszódtott incidens után, amelyben önmagukat videózó turistákat mészároltak le önkéntes fanatikusok, kicsit lelohadt az érdeklődés a fáraók országa iránt. Nem hemzsegnek turisták a piramisok körül, és a bejárat előtti lovak és tevék hajcsárai hiába próbálják rászedni a magunkfajta vándort. Kevesebb a műromantikát el-

ső látásra megkedvelő, Níluson felukkázó nászutas, és hiába nyitották meg újra az Abu Simbelbe vezető kilométeres sivatagi utat. De vajon kíváncsi-e valaki

az ország túlnyomó részét uraló homok városaira és az oázisokra? Ennek próbáltunk utánajárni, nevezetesen a líbiai határ mentén fekvő Siwa oázis felkeresésével. A hajnali kairói érkezés után, kis szerencsével már Siwában költöttük el ötórai teánkat. Az oázis első pillantásra Hollandiához hasonlít, na nem a liberális drogtörvények, hanem a kis populációból fakadó albinizmus miatt.

Tevével indulnánk a sivatagi, római sírok felderítésére, de az a két teve, amelyet messze földről hurcoltak ide, tavaly az örök vadászmezőkre költözött. Marad a dzsip, és egy olyan részeg sofőr, akinek a slusszkulcs helyére illesztése is perceket vesz igénybe, aztán padlógáz. Pár koponya kiásása, és vita a rómaiak eredetéről utitársainkkal, akik magányos német, francia és New York-i vándorok. A sírokban ránk tapadt port lemosandó, irány Kleopátra fürdője, amely egy öt méter átmérőjű, látszatra feneketlen kút, lelkesen hancúrozó és fürdőző helyi arcokkal. Elég a tapizásból, futás naplemente-nézőbe az oázis tavának partjára. Hirtelen fegyveres katonák érkeznek, és komolykodnak, majd megjelenik egy mikrobusz pár részeg koreai pofával. A tengerparti Marsa Matruhából érkeztek, ott dolgoznak, és ők elhitték, hogy veszélyes a hely, ezért a sok kísérő. A parton gicces palmafa, a naplemente kép szögébe döntve. Koreai fára fel, jump, lajhármászás, testőr fára fel, küszködés. A legszebb naplementés kép. Vízipipa, vissza Kairó. Napkelte lócsontvázzal, a háttérben a piramis, turisták sehoh, csak egy róka jön a dögge időnként.

-said-

Hát mit tegyen az ember, ha a szerkbizeln azzal bírta meg, hogy írjon még 45 sort ide az utolsó oldalra, a jobb felső ficakba, valami védhetetlen, amitől a levegőben úszik az olvasó, és ami kedves is, tündér is, sőt egy picikét karácsonyos is. Hát mit tehet ilyenkor az ember? Főleg, ha tetejébe még é-p-p-e-n szerelmes is, hogy azt mondja „a lelke fáj neki”. (Mertbizony, ha a fiatalember huszonharmadszor éli meg a telt, oly korba ért, hogy így télvíz idején már csak káromkodni tud, hogy betakarózták a női hasak. És ha a fiatalember 23, az azt eredményezheti, hogy mihamarabb 30 is lesz, akkor pedig menthetetlenül beüt az „a halánték deres immár, / gyere hozzám feleségül”, ami után nyilvánvalóan csak a halál jöhet.)

Szóval mit tehetünk ilyen kellemetlen esetben? Írhatnánk ugyan magáról a szerelemlről, de hát az éppen vérciki, cikibb, mint a fülvédő, vagy mint a cicanadrág, de talán még a titokzokninál is cikibb. Tehát ne írjunk a szerelemlről. Írjunk arról, hogy mit csinálnak nagy írók, ha nem tudnak írni karácsonyról meg szerelemlről, éppen a karácsony és a szerelem miatt. Nagy írók ilyenkor azt javasolják, végezzünk házi munkát, szelíd barkácsolást, apró szöszölést, mert a kis manipulációk nyugtatják a szívet, simogatják a lelket. Persze nehezen idézzük emlékezetünkbe a porszívózó Garcia Marquezt, vagy az avoni hattyút, amint görnyedezve port töröl, hogy a nadrágja fölött kikandikál a háta, de azért a módszer tökéletes. Például édesapánk is megnyugszanak végre, ha a tartóba faragták a karácsonyfát – igaz, már 22 éve nem voltak szerelmeseik.

Fogadjunk hát szót, ha bánatunk akad decemberben, dolgozzunk, szöszmötöljünk bátran, és ha már Marquez felporszívózott, Shakespeare felmosott, apánk pedig megfaragta a fenyőfa végét, így vizsgaidőszakban még tanuljunk is szabad. Tegyük a fa alá az analízist vagy a leíró grammatikát. Vagy tanuljunk franciául, és akkor majd úgy hódolunk szilveszterkor, mint Tristan – vagy úgy, mint Des Grieux.

Joyeux Noël!
Sébastien

Kedves Olvasó! Ez volt az első félév. Kezdődnek az ünnepek, és kényelmetlenül közelednek a vizsgák. Jó lenne, ha tudnánk titeket segíteni a következő két hónapban. Lehetnének az alibitek az OSZK büféjében a pár főtt virsli mellett. De nálunk is gyűlnek lassan az olvasmánylisták és jegyzetek. Mostantól az Indexről egy ideig csak a leckeönny jut mindnyájunk eszébe. Legyetek sikeresek, és ha valami nem úgy megy, ahogy szeretnétek, tudjátok: ha a jó ösztöndíj nem is, egy jó lap a következő félévre már biztosíva van. Kívánunk nektek hétmérföldes csizmányi ajándékot a Mikulástól, fehér karácsonyt, sok ezer szerencsét az utolsó ezres évre! Kalandra fel!

Az Index munkatársai

